

Lauros Pamparaitės

kūryba

Žagarės vidurinė mokykla
11 klasė

	Pasmerktyjū
Nuleistas į	
tamsą,	
mano veido	
	realumas
dūžta ir	
	išdžiūva,
vandens paviršius	
	lengvai
įskyla	
nuo įkvėpto oro	
grįžimo...	
Suvokęs	tik
tai, ką norėjai suvokti,	
jautiesi kūnu, kuris	
	, įkandęs
savo skausmui	
	pats
nužudė savo sielą...	
Vaško šviesa	sau.
Tu atsimerki... ir	
	suvoki
šviesos ruožą -	tikrą
ir skaudų - iš Tavo stīgstančio	kraujo
išsivadavusį riksmą,	
akis temdančių	
sąmonės dulkių	
	skoni.

Apkandžiotos stogų viršūnės mirksta vėjyje...
Iš vidaus alsuoja kaitra,
Papildtas smėlis kyla
Mažytėse oro šukėse...

Orą užpildo audra...

Nuovargio elipsės
Ryja
Laiką...

Audra šliaužia grindiniu...

Aš - prikimęs ruduo -
Mąstau apie šėlstančią audros vėsa...

Audra smogia...

(L.I.H.)

Švelnumo alkio pilnas žodis

Virsta

Materija...

Tuščia erdvė pilna raudonų randų...

Gatvės rauda.

Jos eilutėse seniai pamečiau

Save

Ir savo

Tikėjimą tiesa...

Viltis...

Ją pajunti, kai pirštuotas delnas ant peties

Išplešia iš realybės purvo.

(Palaikymas iš gilumos...)

(L.I.H.)

Ištirpstu
Tylos sekundėje,
Kol vėją įkalinę
sparnai
paukščių plunksnomis
Sminga
Į aikštę...
Ir
dūžta
mano
sąmonėje
prieš
paliesdami
pilkumą.

(L.I.H.)

Sunykęs slėpiningumas
lyg
dulkių skausmas,
ištirpstas
laiko
žymėse,
nevalingai pasiduoda
sapnui...

Riksmas
išsilydė
ledo sienoje.

Apimtas
ekstazės
(mano)
palaimingai varginantis
smilkimas
panyra
į
dulkes
ir
ledą...

(L.I.H.)

Išdžiūvusios jūros glėbys	
alsuoja į tolstantį veidą.	
Tu matai. Tu jauti.	Gyveni
?	
Galbūt... Jei išdžiūvusi	
ambra kadaise kvėpavo,	
o nutolęs vanduo -	tik
mirazas... klaikus...	
Sutiktieji ieško išsivadavimo	
	tol,
kol juos užpildo palaima	
dėl įkalinimo...	
Baltas paukštis klykia	kol
purvas užpildo	
jo riksmą. Jei	suvoki,
kad esi, dar nereiškia, kad	
privalai to norėti.	
Jei žinai, kas padaro Tave	
laimingu, ir kas - liūdnu,	kad
gautum laimę,	
ar išdrįstum	
pasmerkti mįriop skausmo pradą?	
Ar palengvėja, pakeitus iliuziją	"mirsi
	šiandien"
į iliuziją	
"mirsi rytoj"?	
Užsidenki akis, kad	
nematytum	
(vėl) mirstančios	
saulės	...

(L.I.H.)

Sulaužytų kalnų krantai
geria savo baltumą.

Lygus ir tobulai
šaltas vandens
paviršius
pasiglemžia
supančią supaprastintą
kaitrą iš saulės, iš žemės, iš
nevandens... Kiekvienas akmuo

tamsoje skaidrus ir juodas.

Dangaus saulės dingsta

užsimerkus. Kai

žemė užkrėsta

krauju,

žolė

sužeidžia ir nužudo,

o temstanti vėsa po

verkiančiųjų medžių tampa

išsigelbejimu, delnu į dangų.

Nekvėpuojantys liečia apsvaigusią medžių šaknis, po

juodomis akmenų stiklo duženomis...

(L.I.H.)